



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 163/2020
11.03.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Веска Крстајића, председника већа, Биљане Синановић, Радослава Петровића, Јасмине Васовић и Бате Цветковића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Лазин, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због два продужена кривична дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Игњатовића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 10К.бр.89/15 од 29.06.2018. године и Вишег суда у Нишу Кж1.бр.102/19 од 22.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 11.03.2020. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Игњатовића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Нишу 10К.бр.89/15 од 29.06.2018. године и Вишег суда у Нишу Кж1.бр.102/19 од 22.03.2019. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се у осталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу 10К.бр.89/15 од 29.06.2018. године окривљени АА је оглашен кривим због извршења два продужена кривична дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за која су му претходно утврђене казне затвора у трајању од по 4 месеца и затим је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци у коју му се урачунава време проведено у притвору од 21.06.2012. године до 07.08.2012. године.

Истом пресудом окривљени је обавезан да на име судског паушала плати у корист буџетских средстава суда износ од 5.000,00 динара у року од 15 дана по правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Одређено је да трошкови кривичног поступка, као и трошкови оштећених ББ и ВВ, падају на

терет окривљеног и да ће суд о истима одлучити посебним решењем. Оштећени ББ и ВВ из ... су за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу.

Пресудом Вишег суда у Нишу Кж1.бр.102/19 од 22.03.2019. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног АА и његовог браниоца - адвоката Душана Игњатовића, па је потврђена пресуда Основног суда у Нишу 10К.бр.89/15 од 29.06.2018. године.

Бранилац окривљеног АА - адвокат Душан Игњатовић поднео је захтев за заштиту законитости само против пресуде Вишег суда у Нишу Кж1.бр.102/19 од 22.03.2019. године, а из садржине захтева произилази да се побијају обе правноснажне пресуде, због повреда закона из члана 68. став 1. тачка 10) и члана 439. тачка 1) и 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи пресуду Вишег суда у Нишу Кж1.бр.102/19 од 22.03.2019. године и према окривљеном одбије оптужбу услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења или да окривљеног ослободи од оптужбе јер нема доказа да је извршио кривично дело. Исти бранилац је поднео и благовремену допуњу захтева за заштиту законитости због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1), 3), 7), 8), 9) и 11), члана 438. став 2. тачка 1), 2) и 3), члана 439. тачка 2) и 3), члана 440. став 1. и 2, члана 441. став 1. и 4. и члана 511. став 1. ЗКП, са истим предлогом као у захтеву, те предлогом да Врховни касациони суд сходно члану 488. став 3. ЗКП одложи извршење правноснажне пресуде до коначне одлуке суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је након оцене навода изнетих у захтеву, уз примену члана 604. ЗКП, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у делу који се односи на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у осталом делу недозвољен.

Указујући на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у поднетој благовременој допуни захтева истиче да се побијане пресуде искључиво заснивају на доказима на којима се по одредбама ЗКП не могу заснивати и то на одбрани окривљеног АА датој пред истражним судијом на записнику 2Ки.бр.1609/12 дана 22.06.2012. године и на исказима сведока оштећених ББ и ВВ и исказима сведока ГГ и ДД датим пред истражним судијом на записницима 2Ки.бр.1609/12 дана 26.06.2012. године (оштећени ББ и ВВ) и дана 27.06.2012. године (сведоци ГГ и ДД), а који незаконити докази у смислу чланова 16. став 1. и 84. став 1. ЗКП не могу бити коришћени у кривичном поступку и исте је требало издвојити из списка предмета. Бранилац окривљеног као разлог незаконитости одбране окривљеног АА дате

пред истражним судијом на записнику 2Ки.бр.1609/12 дана 22.06.2012. године наводи да је иста дата без присуства браниоца окривљеног, а окривљеном је дана 21.06.2012. године решењем било одређено задржавање, при чему наведени записник није потписан од стране записничара. Као разлог незаконитости исказа сведока оштећених ББ и ВВ и исказа сведока ГГ и ДД бранилац окривљеног наводи да при давању њихових исказа пред истражним судијом дана 26.06.2012. године (оштећени ББ и ВВ) и дана 27.06.2012. године (сведоци ГГ и ДД) није био присутан ни окривљени који се тада налазио у притвору у КПЗ Ниш, а ни његов бранилац, иако је јавни тужилац био дужан да окривљеном и његовом браниоцу упути позив о времену и месту испитивања сведока и то како бранилац наводи сходно члану 300. став 1. ЗКП, при чему је цитирана одредба члана 300. став 1. Законика о кривичном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 од 28.09.2011. године), на чију повреду се у захтеву позива бранилац окривљеног, почела да се примењује тек дана 01.10.2013. године са ступањем на снагу наведеног Законика о кривичном поступку, дакле после предузимања доказне радње испитивања наведених сведока.

Изнети наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног се, по оцени Врховног касационог суда, не могу прихватити као основани.

Ово са разлога јер из побијаних пресуда, као и из списка предмета, произилази да суд није засновао правноснажну пресуду на одбрани окривљеног АА, дакле ни на одбрани датој пред истражним судијом на записнику 2Ки.бр.1609/12 дана 22.06.2012. године како то неосновано у захтеву истиче бранилац окривљеног, имајући у виду да је окривљени негирао извршење предметних кривичних дела, а што јасно произилази из разлога првостепене пресуде датих на страни 10. Поред тога, суд побијану правноснажну пресуду није засновао ни на исказима сведока оштећених ББ и ВВ и исказима сведока ГГ и ДД датим пред истражним судијом, већ је побијану правноснажну пресуду засновао, између осталог, на исказима сведока оштећених ББ и ВВ и сведока ГГ и ДД датим у њиховом непосредном испитивању на главном претресу, а који искази и по начину прибављања и по својој садржини представљају законите доказе на којима се пресуда може заснивати. Следствено наведеном, то се, по налажењу Врховног касационог суда, као неосновани оцењују наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује да су нижестепени судови учинили битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у делу у којем указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП, истицањем да је суд огласивши кривим окривљеног за два продужена кривична дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, уместо да према окривљеном одбије оптужбу услед наступања апсолутне застарелости кривичног гоњења, повредио одредбу члана 5. став 2. КЗ, јер у конкретном случају није применио најблажи закон за окривљеног. По ставу браниоца како у изреци правноснажне пресуде као време извршења кривичног дела није означен одређен дан, већ је кривично дело извршено у временском периоду који је оквирно

одређен и то у периоду од 2007. године до 2014. године, то се као време извршења кривичног дела узима први означени дан у складу са принципом „in dubio pro geo“, а што је у конкретном случају дан 22.06.2007. године, те како Закон о изменама и допунама Кривичног законика који је почео да се примењује 2009. године („Службени гласник РС“, број 72/2009 од 03.09.2009. године) није повољнији за окривљеног имајући у виду запрећену казну затвора у трајању од 6 месеци до 5 година за кривично дело насиље у породици из члана 194. став 2. КЗ за које је окривљени оглашен кривим, то је суд требало да у складу са чланом 5. КЗ примени Кривични законик који је важио у време извршења кривичног дела, а којим је за предметно кривично дело прописана казна затвора у трајању од 3 месеца до 3 године и да сходно члановима 103. тачка б) и 104. став 6. КЗ утврди да је наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Наиме, исти наводи истакнути у жалбама окривљеног АА и његовог браниоца - адвоката Душана Игњатовића били су предмет разматрања Вишег суда у Нишу који је поступао у другом степену по жалбама окривљеног и његовог браниоца изјављеним против првостепене пресуде Основног суда у Нишу 10К.бр.89/15 од 29.06.2018. године. Виши суд у Нишу као другостепени је ове наводе оценио неоснованим и о томе на странама 2 и 3 другостепене пресуде Кж1.бр.102/19 од 22.03.2019. године изнео разлоге, које Врховни касациони суд прихвата као правилне, те у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА у осталом делу одбачен је као недозвољен.

Бранилац окривљеног у осталом делу захтева указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што суштински ову повреду закона образлаже тако што оспорава и полемиче са чињеничним утврђењима у правноснажним одлукама и указује на погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова. Ово имајући у виду да бранилац непостојање по њему у радњама окривљеног елемената два продужена кривична дела насиље у породици из члана 194. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, за које је окривљени правноснажно оглашен кривим, образлаже наводима да суд није изведеним доказима утврдио тачно време и место извршења кривичних дела, радње које је окривљени предузео и средство којим су кривична дела извршена, те да нема доказа да су код оштећених настале телесне повреде, обзиром да су сами оштећени у својим изјавама које је окривљени предао суду негирали постојање кривичних дела.

Како, дакле, из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости, као разлог побијања правноснажних пресуда, само формално означава повреду закона због које је подношење захтева дозвољено окривљеном (члан 439. тачка 1. ЗКП), док суштински указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и погрешну оцену доказа од стране нижестепених судова, а што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено

подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног у овом делу оценио недозвољеним.

Поред тога, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева за заштиту законитости наводи повреду одредбе члана 68. став 1. тачка 10) ЗКП, истицањем да је окривљеном повређено право на одбрану јер суд није у доказном поступку извео све доказе предложене од стране одбране. Осим тога, бранилац окривљеног указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, истицањем да је изрека првостепене пресуде неразумљива и нејасна у погледу тачног времена извршења кривичног дела. Такође, бранилац окривљеног као разлог подношења захтева наводи и битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, истицањем да су разлози побијаних пресуда противречни изреци, да нису наведени разлози о чињеницама које су предмет доказивања и то посебно о умишљају окривљеног, а и они разлози који су дати су нејасни и противречни, те да о чињеницама које су предмет доказивања постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуда о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, као и да другостепени суд није дао оцену жалбених навода окривљеног и његовог браниоца.

Бранилац окривљеног указује и на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП, истицањем да је суд на главном претресу одржаном дана 04.04.2017. године неправилно применио одредбу члана 98. став 1. ЗКП приликом испитивања сведока оштећених, а то је било одлучног утицаја на доношење законите и правилне пресуде. Бранилац окривљеног указује и на повреду одредаба члана 440. став 1. и 2. ЗКП, истицањем да суд није правилно и потпуно утврдио чињенично стање, јер окривљени због свог тешког здравственог стања није могао учинити предметна кривична дела, те да је суд осуђујућу пресуду донео само на основу контрадикторних исказа сведока. Бранилац окривљеног указује и на повреду одредаба члана 438. став 1. тачка 3), члана 441. став 1. и члана 511. став 1. ЗКП.

Имајући у виду да из изнетих навода произилази да бранилац окривљеног у осталом делу захтева за заштиту законитости нижестепене пресуде побија због повреда одредаба члана 68. став 1. тачка 10), члана 438. став 1. тачка 3) и 11), члана 438. став 2. тачка 2) и 3), члана 440. став 1. и 2, члана 441. став 1. и члана 511. став 1. ЗКП, а које повреде одредаба ЗКП не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу због повреде закона, то је Врховни касациони суд и у овом делу захтев браниоца окривљеног оценио недозвољеним.

Осим тога, бранилац окривљеног правноснажне пресуде побија и због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 7), 8) и 9), члана 439. тачка 3) и члана 441. став 4. ЗКП, при чему само формално означава повреде закона због којих је

подношење захтева дозвољено окривљеном, с тим што у образложењу захтева не наводи у чему се ове повреде закона тачно састоје, па су стога и ови разлози недозвољени.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1), члана 438. став 2. тачка 1) и члана 439. тачка 2) ЗКП на које се неосновано указује захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног АА - адвоката Душана Игњатовића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП захтев у односу на наведене повреде одбио као неоснован, док је у осталом делу на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП и члана 485. став 4. ЗКП захтев одбацио као недозвољен и одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Снежана Лазин,с.р.

Председник већа-судија
Веско Крстајић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић